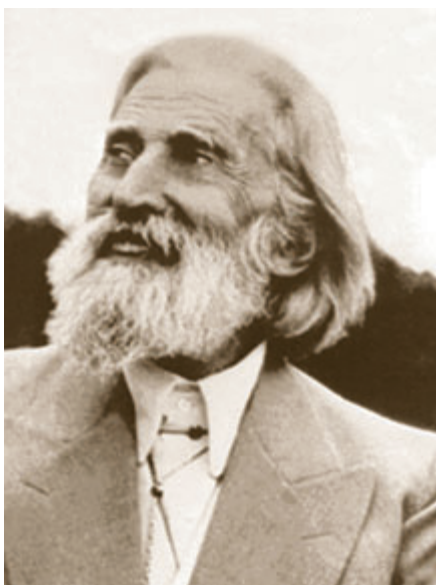

Двата велики закона

Ще говоря върху двата велики закона, върху които почива човешкият живот. Като запитали Христа по този въпрос, Той изразил тия два закона със мисълта: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. И да възлюбиш ближния си както собствената си душа.“

В Писанието се казва: „Бог е Любов“ и ние често казваме: „Любиш ли Бога, вярваш ли в Бога?“ Да вярваш в Бога, това е по Неговия стих, но когато кажеш: „Любиш ли Бога?“ - това вече не е по стиха на вярата. Например казвате за един човек, че е честен. Това е вярвание. Вярването е по отношение на сегашния живот. Следователно туй което осмисля човешкия живот, то е правилното разбиране на истинския живот. И млади, и стари искат да осмислят тоя свой живот; всички искат да продължат своя живот, да бъдат щастливи и да бъдат умни. Трябва да сме умни както инженерите, техниците, които правят изчисление по построяването на един

път, иначе той не ще бъде построен добре; светските хора обмислят много добре своите работи.

Не е достатъчна само вярата, тя е една трета от истината; надеждата е също една трета от истината, и любовта е една трета от истината. Като съберете трите, ще получите пълната истина. Надеждата е сегашният свят, тя ни въодушевява. Всички хора живеят на тоя свят само за ядене. Ако хората мислеха по-идеално, светът щеше да бъде по-друг, но сега всички иска да увеличи своя

имот и да се осигури. Хората от света казват, че което виждат, то е реалното. Това е надеждата. Обаче вярата представява вътрешното съдържание на нещата. Аз разпределям реалния свят на три категории:

1. Свят, който се изменя и променя - то е физическият свят, физическото

поле; щом се изменя и променя, то се губи. Например един престъпник, ако е влязъл в категорията на честни и почтени хора, където не се изменя и променя - и той вече няма да е, каквото е бил.

2. Свят, който не се изменя, а се променя - Ангелският свят.

Например посятото житно зърно не се изменя, а само се променя. Мъртвите не са изчезнали - влезли ли са в духовния свят, ще ги намерим.

3. Свят, който нито се изменя, нито се променя

- Духовния свят - той е основа, върху него всичко се гради.

Любовта иска да се поправят всички наши погрешки. Като имам един хляб, защо да не дам половината на друг, който гладува; иначе ще ме набие и ще ми вземе целия, а ако бях умен, щях да избегна моето гладуване. Затова Христос казва: „Дайте едната си риза“; и Господ казва: „Дайте половината от имота си, за да не го вземат целия.“ Богатството разваля любовта. Някой чака като стане богат, тогава да живее, а то става обратното.

Не са парите, които дават щастието на човека и носят щастието в света, а това са просветеният ум и доброто сърце - това значи да си богат; нямаш ли ум и сърце, ти си едно натоварено магаре - ако то пренася десет дни злато от едно място на друго, питам аз, това магаре богато ли е? Не, то носи богатството за своя господар. Богатство разбирам аз това, което може да подобри нашето положение, нашия живот.

продължава на стр. 2

„Те са наша гордост!“

Фактите: На 8 декември в залата на Министерството на външните работи в София се състоя концерт на Софийската филхармония под диригентството на 31-годишния маестро Йордан Камджалов и солист 22-годишната оперна певица Пламена Гиргинова. В програмата: Прокофиев - сцени и танци от „Ромео и Жулиета“, Чайковски - симфония No 5, ми минор, плюс едни от най-виртуозните сопранови арии от: „Вълшебната флейта“ на Моцарт, „Лакме“ на Делиб и „Хофманови разкази“ на Оффенбах.

Навярно заинтригувани от този репертоар, меломаните любопитстваха да видят как ще се справят с това предизвикателство младите музиканти. Билетите бяха свършили седмица преди датата на концерта, но поради безпрецедентния интерес пуснаха билети и за генералната репетиция - сутринта на същата дата.

Когато ме помолиха да напиша материал за концерта, в първия момент отказах, защото съм твърде пристрастен по отношение на двамата музиканти, но репликата, която ме накара да размисля, беше: „Та кой в Братството не е пристрастен, когато става дума за Данчо и за Пламена? Те са наша гордост!“ Усмивнах се на това соц-клише, но си дадох сметка, че наистина е така: Пламена е още студентка, а вече има доста впечатляващи оперни и концертни изяви, а освен това е любимка на братската публика, не

само в София, но и в цялата страна. Да не говорим за Йордан, който от няколко години вече изправя на крака публиката по световните сцени! Е, парадокс е, че на Софийска сцена, това е едва второто му появяване, след като дирижира „Мадам Бътерфлай“ през юни т.г., но това е типичен български феномен: За да те признаят в България, трябва по-напред цял свят да те е признал!

И така, реших да напиша този материал, въпреки че съм майка на певицата, а на младия маестро се възхищавам откакто се запознахме на Рила през 2003 г. и следя неговото шеметно развитие с нарастващ респект пред бляскавия му талант и гордост от това, че е „наше момче“ и че имам честта да го познавам лично.

Но, за да бъде максимално обективна, ще предам само отзивите, които чух по време на антракта и след концерта. Залата наистина беше пълна с меломани, част от които мои приятели и познати, и естествено дойдоха да ме поздравят за изпълнението на Пламена. Отзивите, надявам се искрени, бяха: „Брилянтно изпълнение! Изумително красив и овладян глас! Как може да изпълни трите тежки арии една след друга, на един дъх, без най-малко трепване на гласа?! И с каква лекота и изящество ги изпя, като че ли някой Ангел пееше с нея!“ И пр. и пр...

Мой приятел, който не пропуска концерт на филхармонията, каза, че не помни откога не е чувал оркестъра да звучи така дисциплинирано, стройно и овладяно и че въпреки недобрата акустика на залата, която поглъща обертоновите, всеки инструмент се чувал перфектно и звучал в свършена хармония с останалите.

Но „гвоздеят“ на програмата безспорно беше петата симфония на Чайковски, която беше поднесена просто изумително! Данчо дотолкова се сля с музиката, че имах усещането, че виждам вълните от вибрации, еманисащи от ръцете му към музикантите, които ги улавяха във въздуха и чрез своите инструменти ги материализираха в звуци.

продължава на стр. 6

Учителю, благодарим ти!

На 27 декември, сряда, 1944 г. в 5.45 ч., Учителя Беинса Дуно напусна физическото си тяло в присъствието на учениците от Школата на Изгрева.

Още от началото на месец декември, поради видимите промени във физиката му, е било ясно, че Той си заминава. През този период близките му ученици са дежурили около него със свито сърце и с тайна надежда, че Учителя няма да ги остави, и в същото време са очаквали да им каже нещо много важно - последното послание. Не всичко казано през тази нощ от Учителя е достигнало до нас, и все пак нещо е запазено.

Последни Слова на Учителя:

Обичайте всичко, което Аз обичам.

Радвайте се на всичко, на което Аз се радвам.

Служете на това, на което Аз служих.

Любете всичко, което Аз любя.

Аз си отивам за ваше добро и за доброто на България. Всичко е добро, особено за България. Не смущавайте Духът Ми. Радвайте се и веселете се за Мене!

Не се обличайте в друга форма, освен в тази, в която съм ви облякъл.

Времето е кратко, бъдете будни, бодри и смели и не отстъпвайте в нищо.

Работете докато е ден. Не се отчайвайте. Всички ще тръгнат с по-голяма ревност.

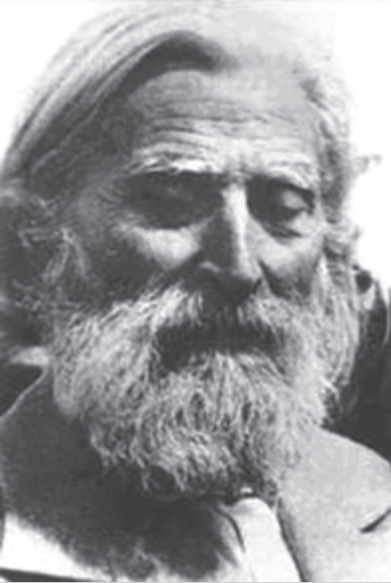
Моето дело не е само тук. То ще продължи и горе.

Верни бъдете на призванието си.

Мир ви давам на всички. Приемете го.

продължава на стр. 2

Учителю, благодарим ти!

от стр. 1

Пейте песента „Благост“. Да се четат псалмите 125, 134, 71, 77, 25, 91 и глава 5 от Евангелието на Матей.

„Това е живот вечен да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, когото Си проводил.“

Една малка работа се завърши. За Бога.

Преди да си замине Учителя произнася следното:

„Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите братя в Божията Любов.“

През последните месеци на земния си живот, прекарани в Мърчаево, Учителя е дал напътствия, пояснения и задачи на учениците от Школата. Едно от тях е: „Проучвайте беседите“. С едно четене нищо не става,

защото съзнанието на човека е така устроено, че за всеки случай и за всеки ден е различно, както блендата на фотоапарата е различна и през този отвор може да влезе толкова светлина върху фотографската лента, колкото тя е отворена. Човек трябва да отвори по-широко тази бленда, за да може да влезне по-голям сноп от светлината на Словото върху съзнанието му и да се запечата онава Слово, към което е било насочено съзнанието при даден проблем.

За нас, които сега четем беседите, това напътствие ни дава нова възможност да проникнем в дълбочината на Божията Мъдрост. Отворим ли книга с беседи на Учителя, Неговата мисъл ни помага да решим конкретния си проблем. Това ни напомня, че има една непрекъсната връзка между нас и невидимите Висши същества, които винаги искат да ни помогнат. Трябва само да се научим да чуваме тихият глас на душата си.

Ето и още едно послание от този период: „Тази важна работа, за която съм дошъл, вие не я знаете и няма да ви я кажа. Да ви говорят плодовете на тази работа. В този момент в България има много посветени. Такива има и в други държави. Те заедно работят по един план и ръководят човечеството. Те образуват една голяма мрежа и работят за повдигането му.“ Тази мрежа е Всемирното Бяло Братство, което във всички епохи направлява хората. То носи идеята за новия живот - по Божиите закони, в нова светлина.

В една утринна беседа Учителя казва: „Всеки човек, макар и не-съзнателно, живее за това, което е безсмъртно, като зад преходните форми той търси винаги безсмъртното и вечното. Може да се обича в света само това, което не умира, защото само то е реално.“

Ако вие станете проводници на реалното в света, вие ще бъдете полезни и за повдигането на цялото човечество, и ще бъдете съработници на Природата, служителите на Бога. Бог е великата Реалност в света, това без което човек не може. Животът, който функционира, който пулсира в нас - това е Бог; разумното, което действа в нас - това е Бог. Той се проявява във всяка една душа.

В бъдеще хората ще има да разрешават големи въпроси на живота. Тези противоречия, които съществуват между народите ще изчезнат и цялото човечество ще бъде едно голямо семейство, и взаимно ще си помагат и уважават, тъй както си помагат органите на едно тяло: между всички ще има вътрешна хармония. И вие ще бъдете свидетели на всичко това.“

Днес, когато Учителя е жив сред нас, жив в Словото, което ни изпълва със сила и живот, със светлина и надежда, с вяра и упование, ние с всичката си душа благодарим:

Учителю, благодарим ти за Мъдростта - отворени са очите ни.

Учителю, благодарим ти за Истината - тя е изворът, който ни оживява.

Учителю, благодарим ти за Любовта - тя ни носи вдъхновението, което ни превръща от обикновени хора - в творци на красотата.

Двата велики закона

от стр. 1

Следователно настоящото е, което може да поправи нашия бъдещ живот, а много искат да осигурят бъдещето си: каквото сега напъват, това е, което решава съдбата ви в бъдещето. В миналото е решен сегашния ви живот. Понеже не сте решаваха добре, затова сега страдате. После Христос казва: „Да възлюбим ближния си, както себе си.“ Аз казвам: „Можеш ли това да направиш за Любовта Божия?“ - това е вторият закон. Човек трябва заради Бога да люби животните, растенията и всичко, което е с нас. Изпречи ли се мравка на пътя ви, отворете й път. Но ще речете: „Ще закъснеем“ - а досега, като сте бързали, какво сте направили, нали пак не сте си уредили живота? Я ми кажете кой е прокопсал в тоя свят? - Много малко. Защо? - Защото, като са срещнали на пътя си мравка, не са й сторили път. В гробищата и владици, и попове, и царе, и богати - все са фалирали. Досега не са си уредили живота много, но за в бъдеще ще го уредят само като спазват закона на Любовта.

Христос казва: „Любете ближния си като себе си!“ Ако не приложим първия закон, не можем да приложим и втория закон - да любим ближния си. Може ли една майка, която не е здрава, да създаде и отхрани здрави деца? - Никога. Здрави трябва да бъдем във всяко едно отношение: духовно, умствено и физически. Храната, в широк смисъл, е особено главно условие да получим добри плодове - като имаме добро здраве. Според храната на нашия ум, сърце и душа ще се определи животът, който може да прекараме на земята. Всички болести се зараждат от нашия ум и от нашето сърце. Стомахът и душата боледуват като резултат от лошата храна; лошото сърце дава лоши страсти; лошият ум дава лоши мисли: всички болести на ума, сърцето, душата са резултат на лошата храна. Неврастенията е резултат, че в ума няма достатъчно светлина; омразата е резултат, че в сърцето няма достатъчно любов. Богат е, който люби; сиромаш е, който мрази.

Христос казва: „Блажени нищите духом.“ Богати духом, но бедни по зло. Само бедните хора мразят, а богати наричам тези, които любя. Богати хора има, но от

какво? - Богати със зло. Да те пази Бог от богат човек с престъпления и грехове. Богатият по грехове е беден на добродетели. Богатият с добри мисли и добри желаниа е истински богат човек, той никога не е в оскъдност и материални лишения.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего от всичкото си сърце, от всичкия си ум, от всичката си душа, от всичката си сила и да възлюбиш ближния си като себе си“ - ето тия два закона са основните принципи в живота, без които не може да се уреди човешкият живот. Всеки трябва да се запита: „Богат ли съм аз? Богат по ум, богат по сърце, богат по душа.“ Богатият по ум, прави добри дела; богатият по чувства, прави добри дела; богатият по душа, прави добри дела.

Истината на живота вие ще я намерите вътре в себе си. Ние може да се върнем при Бога само като разтворим всичкото си сърце, всичкия си ум и цялата си душа и употребим всичката си сила за добро. Те трябва да се разтворят, иначе ще бъдем нещастни. Най-същественото нещо, най-голямата сила в света е любовта. Туй, което осмисля живота, то е Божествената Любов. Няма по-голяма ценност от нея. И богати, и бедни, всички се стремят да добият любовта. Всички хора въздишат силно, че са изгубили любовта. Тя е великото богатство на майките, на бащите и на господарите, и на слугите, и на учителите, и на учениците, и на братята. Тя се добива само по един начин, като се мине през шест врати, шест начина, от които четири за Бога и два за нас. Тя се добива, като отворим сърцето си, ума си, душата си и силата си. Това са четири принципа, които ни водят към Бога. И още, като възлюбим Бога и като обикнем ближния си като себе си. Ако стоим пасивно, не ще я добием. Но когато станем активни, мъжествени. Бог казва: „Ще се заселя в тях и ще им бъда Баща, и ще им бъда Учител.“ Трябва чистота, истина и искреност. Може да напуснете света, да станете калугер, цар и др., но ако нямате любовта, вие не можете да бъдете щастливи. Сега навсякъде всички са сплетени с лъжа. Търговецът трябва да постави и даде своите обявления според тия два закона. Според съдържанието на обявата, трябва да бъде и съдър-

жанието по качество, и обратното. А не като продава плат за чист вълнен, половината му да бъде памучен.

Когато видиш, че една буболечка се дави, че едно животно трябва да се облекчи, че един човек се нуждае от помощ, помогни им - там е Господ. Нашите прегрешения ще се опростят, но само с дела.

Който се жертва в името на любовта, сърцето му ще се обрадва, умът му ще се избистри, душата му ще се облагороди, силата му ще се увеличи и по тоя начин ще бъдем спасени.

Съвременните хора умират, защото отиват да развалят Божествената сватба между ума и сърцето. Божествената Любов трябва да приложим към всички животни. Нашата любов трябва да турнем към всички свои ближни. Ако искаме да си съставим една идея за Бога, трябва да не забравяме следните принципи. Има ли любов - има и Бог; има ли Бог - има и любов. Има ли любов - има и живот; има ли любов, живот - има и имот. Няма ли любов - има сиромашия. Аз искам да си създадете една идея за Бога. Бог и Любов е едно. Богатият от любов всеки го обича; сиромаша от любов никой не го обича. Който има любов - той е възпитател. Там, където има любов - там има въодушевление. Морал е това, което става причина да повдигне две души. Всеки един, който не отвори сърцето си, който не отвори ума си, който не отвори душата си - не може да бъде обичан от другите. Бащи и майки, само така възпитават децата си. Господарите, синовете им така да възпитават слугите си; и слугите - господарите си; учителите - учениците си; и учениците - учителите си. Жената се въодушевява, когато мъжът я люби; мъжът се въодушевява, когато жената го люби; сестрата се въодушевява от любовта на брата си, братът - от тая на сестра си; слугата - от господаря си и господарят - от слугата си; ученикът - от учителя и учителят от любовта на учениците си. Гдето има любов - има и въодушевление. Нека сега всички се въодушевяваме от тая любов, която ще въведе хармония в света и по-добрения в живота.

Амин!

Резюме на лекция,
държана в Русе на
2 януари 1921 г.,
неделя, от 10 ч.

Музикална есен в Русе

„Музиката подразбира проявата на любовта на физическия свят“

Учителя Беинса Дуно

През тази есен град Русе стана домакин на няколко поредни музикални изяви на братския живот. Духовната нова година на 22 септември беше открита с концерт на тенора Симеон Симеонов и събра в изложбената зала на ул. „Борисова“ няколко десетки почитатели на окултната музика. Класическата музика подготвя и тонира човешкия организъм за възприемането на идеите, идващи от Висшите сфери - в съгласие

с това беше подбран и репертоара на брат Симеон - заедно с творбите на класическите композитори Ц.Франк „Хлябове“, Бах-Гуно „Аве Мария“ и други, прозвучаха песните на Учителя „Духай ветре“, „Българска рапсодия“, „Венир Бенир“.

На 6 ноември ядрото на братската група в Русе отново стана организатор на музикална изява - зала „Европа“ в града, събра над 100 почитатели на окултното музикално твор-

чество. Концертът на струнния квартет, с участието на: Божанка Ганева - цигулка, Магдалена Далчева - виолончело и Огнян Константинов - виола, под ръководството на Петър Ганев; включи и прекрасните солови изпълнения на певците Пламена Гиргинова - сопран, от София и Пламен Бейков - бас, от Русе. Чухме „Радостта на Земята“ от „Паневритмията“, „Отче наш“, „Имаше човек“, „Химни на Слънцето“. Сред творбите на окултната музика, представени в уникалния аранжимент на Петър Ганев, имаме възможността за първи път в Русе да чуем и любимата песен на бащата на Учителя - Константин Дъновски - „Ангел вопиеше“ - една песен, в традициите на ортодоксалните православни храмове, великолепно изпълнена от Пламена Гиргинова. На музикантите бе-

ше подарена картина със стихове от брат Иван Кънчев, непосредствено вдъхновени от музикалната изява. Ето някои от стиховете: „Музика нежна и силна, и жива, / гали душата ни в Рила красива; / с песни родени от обич в сърцата, / хора различни ставаме братя.“

На 2 декември русенската публика беше зарадвана и с изключителното изпълнение на струнния дует Иоана Стратева - Петьо Цанов. В новата и светла зала „Европа“, където се състоя окултния концерт, имаше множество млади хора от града ни, привлечени от атмосферата, която сътворяват звуците, идващи от Висшите сфери. Те отново вдъхновиха Иван Кънчев за нови стихове: „Неземна музика дошла от планините/в моя роден Русе под звездите! / Тя ни пренася там, при езерата, / където волно рее се душата / Летим

и пеем, и добри, и смели, / ний земни, сред неземните предели“

Последните два концерта бяха обогатени и с подбрани мисли от словото на Учителя, професионално поднесени от сестра Светла Николова.

На 3 декември Иоана Стратева сподели пред русенци своите духовни опитности и прозрения, като изнесе лекция за приложение на пентаграма в живота на човека.

Изкуството е приз-

вано да облагородява човека и да поддържа жива връзката му със съществата от Духовния свят. Във все по-усложняващите се условия на физическия свят, професионалните изяви в областта на окултното музициране са като животворна еманация, която прониква в човешките сърца и умове, като ги пречиства, одухотворява и с това спомага за идването на Новата Епоха.

Магдалена Георгиева

Празниците на зимното слънцестоеене

Празниците са събития, които откъсват хората от ежедневните им грижи, спират ритъма на ежедневието. През декември празнуваме два много важни празника, които се падат в дните на зимното слънцестоеене. Това са Игнажден и Рождество Христово. Игнажден се пада в дните на зимното слънцестоеене от 20 декември и бележи началото на слънчевата нова година. Новата Година носи в душата надеждата, че всичко лошо, случило се през отминалата, няма да се повтори. Тя е символ на обновяване, което се случва в природата и човека - духовно възраждане и ново начало. Природните цикли ни показват редуването на умиране и възкресение. В тези дни старото слънце умира, но се ражда новото, защото животът е вечен.

Рождество Христово на пръв поглед символизира същото раждане на новото начало и новата надежда, но дълбоко в себе си събитие, бележещо началото на живота на Исус Христос, таи в себе си не само началото, но и вечността. Исус се ражда за вечен живот. Той е новата и вечна надежда за обновяване на човечеството в пътя му към доброто, към Истината и Царството Божие.

Традициите на един народ са като мислите на човека. Те са негова характерна черта и го отличават така, както човек се различава от друг човек по своите мисли, чувства и начин на действие. Затова е хубаво да се вникне в традициите на нашите дядовци и баби и как те са празнували свои-

те празници. Традициите идват от миналото и са паметта на народа, но те носят в себе си и неговата мъдрост.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО (БЪДНИ ВЕЧЕР)

В старата българска народна традиция коледните празници съчетават характерни елементи на езичеството, гръко-римската празничност и християнството. Коледният цикъл от празници започва с 20 декември -

Игнажден. Главен обичай на празника е полазът - посещение в чужда къща. Смята се за много важно какъв човек ще влезе в къщата - добър или лош, трудолюбив или мързелив. От това зависи добро или лошо ще има в къщата през годината. Гостът влиза с думите: Да ви е честита Младата година! Взема пръчки от дръвника на двора, застава пред огнището, прекръства се и бърка в жаравата, като казва: „Колкото искрици, толкова дечица, пиленца, шиленца, яренца, кончета... И много жито, мед и масло!“ Отговарят му: „Амин! Дай боже“. Тази пръчка после я оставят в курника, да пази кокошките от болести. Гостът - полазникът, сяда в шиник край огнището, за да не напускат кокошките полога си докато

мътят. После уж сее жито като нарича: „Да се роди дето рало ходи и дето не ходи!“ След гощавка го изпращат.

Рождество Христово е един от най-големите християнски празници. В основата му е раждането на Спасителя Христос; а езически корени на празника са в онези далечни времена, когато първобитните хора са забелязали, че в края на декември дните отново се увеличават, т.е. слънцето отново се ражда. Затова земеделско-скотовъдните наро-

ди годишен празник, подобен на римските календи, имали и славяните. Той бил посветен на бога на плодородието Дажд бог. Празнуването му било съпроводено с богата магико-драматически ритуал, остатъци от който запълват днешната наша коледна и новогодишна традиция. Църквата сляла старите календи с Рождество Христово, за да утвърди чрез големия празник християнските идеи и морал.

Името Коледа представлява побългарена форма на

празникът на най-близките на Младенеца.

За хората Малка Коледа е денят, в който се е родила Млада Бога. Според Най-хубав е този ден за децата. Рано сутринта всяко дете си приготвя дрянова тояга - коледарка. На групи децата обикалят къщите, тропат по вратите и викат: Бог се роди, Коledo! Домакните ги даряват с кравайчета. Вечерта на Малката Коледа се нарича Бъдник или Първа кадена вечер. Най-важна роля при нея играят бъдникът, трапезата с обредните хлябове и ястия, и коледуването.

Бъдникът, това е дъбово или крушово дърво, отсечено и донесено в къщи от млад мъж, с него се поддържа огънят през цялата нощ. Внасяйки го в къщи, мъжът пита домочадието: „Славите ли Млада бога?“, жените отговарят: „Славим, славим, добре дошъл!“ Мъжът добавя: „Аз в къщи и Бог с мене!“ В дървото има провъртяна дупка, в която се затапват, зехтин, восък и тамян. Този край се увива в бяло ленено или конопено платно и бъдникът се изправя в огнището.

Трапезата е тържествена, върху месалите са сложени обредните хлябове - брашното за тях е сято през три сита, замесено е с прясна вода, донесена от млада булка в бял котел. Шарките

по хлябовете символизират Бога и светците, стопаните и животните, растенията и сградите. Ястията са все постни - търкан боб, сърми с жито или ориз, пълнени чушки, тиквеник, орехи, лук, чесън, мед. От орехите всеки счупва по един, за да провери какъв е късметът му.

Като стане време за вечеря, всички стават прави. Най-старият мъж в къщата прикадява с въглени три пъти. Стопаните - мъжът и жената, вдигат високо най-големия хляб, наречен боговица и наричат: „Толкова високо да е житото!“ После го разчупват, като първото парче е за умрелите, и се поставя пред иконата на Богородица. Всеки член на семейството си отчупва и по големината на парчето се съди за късмета. Първият зальк се запазва, момите го слагат под възглавницата, за да видят в съня си за кого ще се омъжат. След като седнат вече, никой не става, ако потрябва нещо, донася го най-старият мъж, приведен, за да са приведени житата.

Горенето на бъдника продължава цяла нощ, не догорялата му част се използва в различни обреди за плодородие и против болести.

Празникът Рождество Христово или Коледа винаги е очакван с нетърпение и радост. Изпълнен с богати обреди и символични действия, с хубави песни и благословии, с гадания за бъдещето, той е израз на вечната жажда на хората за здраве и щастие за плодородие и благоденствие.

Андрей Иванов

Христовата любов и светлина в действие

19 август 2011 г., петък, Рила планина. На обширното и равно плато на священото езеро „Махабур“ за първи път Белите братя играят Паневритмия в четири кръга. Музика, песен, танц, Дух и Светлина се сливат и възвисяват душите на всички. Светли чувства и красота изпълват простора, въздуха, планината, водата на езерата... И сякаш тази вибрация на Божествената Любов обхваща като поздрав цялата планета Земя и всички живи същества и дава усещането за единство, за цялост; усещането, че сме Сътворци на утрешния Нов свят!

Така пречистени и вдъхновени обикваме всички хора по Земята, с тях дойдохме в този свят - те са наши звездни братя, в едно сърцата ни туптят: това е Пътят ни - нашето Единство с Твореца.

Там, в дълбините на човека, където се срещат Съкровено-то и Истината, там се осъществява и друга среща - с Новото начало. Нека да потърсим онова свещено вътрешно пространство, в което живее и диша Любовта - Христовата Любов. „Великият квантов преход“ ще бъде скок именно в това пространство: обръщане

към духовния Първоизвор, преход в нашето съзнание - сега!

Наближава Велико време - време на нова генерация хора, които ще направят стъпка към Космическото братство, а вероятно четирите кръга на Паневритмията през Съборния ден са знаков символ на Четвъртото измерение.

Време е да намерим Истинското си Себе - нашият Висш Аз, Христовото съзнание в нас, Христивия Дух в нас. Бог и Христос са не вън, а вътре в нас са. Затова е казано: „Исус Христос е същият и вчера, и днес и вовеки“ (Евр. 13:8); „Вие сте Храм на живия Бог.“ (2 Кор. 6:16); „Всевишният в ръкотворни храмове не живее!“ (Деян. ап 7:48)

Да бъдем Себе си! Как? - Като разберем Бога като Любов, а себе си, като проява на тази Любов! Като осъзнаем: „Тайната скрита от векове и родове е, че Христос, упование на Славата, вътре във вас Е! Тази тайна Бог

откри на Светиите Си, за вразумление на всички човече!“ (Колос. 1:26, 27). И така, движението към Бога е движение към самия себе си, а мисията на всеки човек е да бъде частица от Бога на Земята - да Го проявява в мисъл, чувство, слово и дело - сега! - Това е Второто Пришествие.

В тази връзка Учителя, в беседата „Учителите“ от 07.12.1914 г, казва: „Всеки народ трябва да има толкова, колкото заслужава; така е и с всеки човек. Задайте си сериозно въпроса: познавате ли Христа? Ако можете да дадете отговор до една година, то ще бъде за вас едно благословение. Защото сега Христос иде и ще бъдат отворени Книгите на Живота, и ще бъдат съдени хората, дали заслужават или не - да минат в един клас по-горе, или да влязат в Небето. Ще се даде всекиму това, за кое-

то е достоен. Затова Христос се обръща към вас и ви казва: „Един е вашият Учител - Христос!“ От всинца ви искам да запомните този Учител, който е дошъл преди 2000 г. да ви изкупи от греха. И вие още го търсите! Записал ли е Христос Името Си във вашата душа, във вашето сърце поне един път? Ако Го е записал, облажавам ви; ако не Го е записал, поставете се да го срещнете и да Го помолите да Го запише... То ще ви бъде необходимо, не за тук, а за Небето!

Ще имате много препятствия, мъчности и изпитания, но те ще ви бъдат необходими за вашето растене. Страданията, които са пратени, те са благословение.

Ще имате много препятствия, мъчности и изпитания, но те ще ви бъдат необходими за вашето растене. Страданията, които са пратени, те са благословение.

Ум и сърце издигнете

към Христа, Той ще ви заведе при извора на Любовта да вкусите опитно нещата. По щастлив момент от този за вас няма да има!

Една майка има на физическото поле, в духовния свят - един Учител, в Божественния - един Баща, който е Господ! Всичко са трима! И нека всички българи се обърнат към Бога, аз им гарантирам, че всичко ще бъде в ред. Всички тук на Земята трябва да изпълним Волята на нашия Учител, на нашия Баща!“

Само нашата изпратена към пространството Любов може да срещне Любовта, идваща от отвореното сърце на Бога; и тази Любов ще преобрази всичко около нас. Много скоро ще започне пречистването с Огън, т.е. с високочестотните вибрации на Любовта на самия Творец.

Има Огън външен, има

лим, чувстваме и говорим - така и живеем; защото сами създаваме настоящото си с торсионите на раздразнението, завистта, алчността, ревността, злобата, ненавистта, отмъщението. Сами създаваме чудовищата, бесовете, които накрая ни поглъщат! Изходът е - съзнателно да работим с вибрацията на Божествената Любов и Светлина, така както Христос ни учи: че Небесният Отец е у всеки човек, че всички хора са негови деца - Единно Семейство.

Новото време на промяната е Единението между нас и нашата Божествена същност - душата, а така и с Бог! Промяната започва отвътре, със смяна на мисленето, на старите навици, вярвания, норми, догми и канони. „И видях Ново Небе и Нова Земя!“ Новото Небе е пробуденото ни съзнание, съзнание в Светлина - осъзнаване на нашето Божествено предназначение! Не само да говорим за Бога, да четем за Бога, но и да живеем в Бога - в Любовта и Светлината, в Мира и Хармонията!

Не са малко тези, които казват, че животът е тежък: безработица, хората страдат... Страда ли човек, да запита себе си защо страда: кому служи, има ли дрехата на Любовта, има ли връзката с Духа - този на Христа. „Но аз обичам живота, хората, природата, животните...“ - са често срещаните отговори. Не е достатъчно да обичаш - трябва да станеш Любов! Същността в себе си да имаш: Любов, Мъдрост, Истина. Това е силата, която въздига.

Нашата Планета, Майката Земя, се въздига, с нея и ние - децата нейни. Нека се радваме на живота, да празнуваме, да светим! Всичко ще бъде прекрасно. Сега отново, Великият Учител ни зове.

Благословени да бъдат Пътят и делата на всеки брат и сестра в тези усиленни - последни времена! Нека Земята да живее; Нека Светът да добрува; Нека щастливи да бъдат всички живи същества по света!

Да бъде Небе Ново и Нова Земя!

Петър Христов
гр. Русе

За живия Христос ви говоря аз

Една от най-големите заблуди е да се мисли, че Христос е на Небето, че седи и чака Второто пришествие, за да започне да съди живите и мъртвите. Истината е, че Христос никога не е напуснал Земята. Спомнете си неговите думи: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“.

Христос е, Който е движил, движи и ще движи и историчния, и космичния, и мистичния живот на Земята и човечеството. Без Христа няма история. Без Христа няма Космос, сиреч организиран и устроен свят. Без Христа няма мистичен живот. Той е великият вдъхновител на всички откровения във всички времена. Той е невидимият двигател на целия духовен живот на човечеството.

Излязъл от Божественния свят на Истината и слязъл в материалния свят, Христос свързва човешките души със света на Истината, където се крият великите цели на всяко битие. Трябва да има една нишка, която да съедини човешките души, потънали в материята, с Бога. Само Христос е, който може да прокара тази нишка - да съедини човешките с Бога. Защото Той, който слезе от Божественния свят, носейки Живот от света на Истината, възлезе отново в него, като по такъв начин очерта Пътя, който води от временния живот към Вечния.

Много велики души са слизали на Земята преди Христа, но те не са могли да се справят с мъчната задача за повдигане на човечеството. Трябваше да слезе Христос, за да разреши тази съществена и важна задача и да покаже на хората един опитен път, по който и те да я разрешат. Преди Христа Бог е праснал на Святата нива слугите Си - пророци, светии, но те не можаха да свършат работата както трябва. Когато Христос, Синът Божий, слезе на Земята, работниците от цялото Небе се съединиха с Неговото име, за да довършат започнатото дело. И когато в Евангелието се говори за слизането на Духа върху Исуса, подразбира се онова съединение на Исуса с колективния Дух на Разумния свят, благодарение на което стана възможено осъществяването на една Божествена идея на Земята. Защото такъв е законът на Земята - за да се върши Божието дело, трябва един човек на Земята да се съедини с едно същество от Небето. В случая това Същество беше колективният Божи Дух.

От това гледище, Христос е колективен Дух. Той съществува като единица, но същевременно е колективен Дух. Той е сбор от всички Синове Божии, чиито души и сърца бликат от Живот и Любов. Всички Синове Божии, съединени в едно, всички разумни души, които живеят в Божествено единение, това е Христос.

Идването на Христа на Земята е най-важното събитие в историята на човечеството. То е едно изключително събитие, както по съдържание, така и по смисъл. С него е свързана ос-

новната идея на човешкия живот - идеята за безсмъртието, идеята за Вечния живот. И усилията на цялото човешко съществуване се свежда към това - да се постигне безсмъртието, да се влезе във Вечния живот.

Този Христос иде сега да посети човешките умове и сърца. Той ще срути всички затворени, ще заличи всички лъжливи учения - всичко онова, което разрушава човешкия ум и сърце, което всява смут и безначалие, което сковава човешкия живот. Той е живият Христос, който внася Живот, Светлина и Свобода за всички души, който повдига и събужда у тях Любов към всичко.

Когато казвам, че Христос иде сега, някои мислят, че Той ще дойде отвън. Христос няма да дойде отвън, Той не ще дойде нито в човешка, нито в каква да е друга форма. Когато слънчевите лъчи влизат във вашите домове, значи ли това, че самото Слънце ви е посетило? Помнете: Христос е проява на Божията Любов. И Той ще дойде като вътрешна Светлина в умовете и сърцата на хората. Тази Светлина ще привлече всички около Христа като около велик център. Отварянето на човешките умове и сърца и приемането на Христа отвътре - това ще бъде Повторното идване на Христа на Земята.

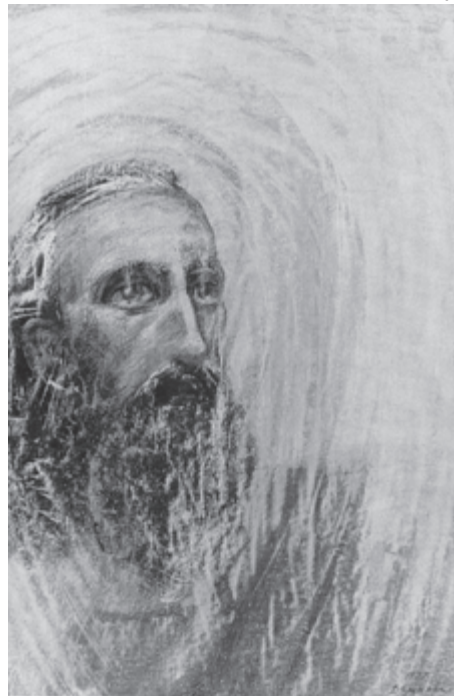
Христос във време и пространство не е благовествал. Ние не гледаме на Христа и Неговото учение като на нещо минало. Ние не гледаме на Христа и Неговото учение като на нещо, което ще дойде в бъдеще. Ние гледаме на Христа и Неговото учение като на вечно настояще. Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще говори тъй, както е говорил преди две хиляди години? Другояче ще говори днес Христос. Той ще проповядва преди всичко великата наука на Любовта и методите за нейното прилагане. Той ще проповядва пътя на ученичеството, братството и служението. Защото законът на еволюцията изисква днес това.

Знайте, че има само един Христос на великата Любов, който сега действа в света, който действа в душите на човешките. За живия Христос ви говоря аз, за онзи Христос, който носи в Себе Си Живот, който носи живото Знание и Светлина, който носи Истината и Свободата. За онзи Христос, който носи всички методи за изграждане на Разумния живот. Той е великият Христос, който се нарича Глава на Великото Всемирно Братство.

Богомилите или Из историята на Всемирното Бяло Братство

Време е вече да излезем да говорим по-открито за богомилите. Богомилите едно време работиха и понеже българите не бяха готови, паднаха под робство. Богомилите отидоха горе и сега, като се освободи България, пак дойдоха. Това е, де-то се казва: слизане и качване. Те са сегашните ученици на Бялото Братство.

Комунизмът е социално учение на физическия реален живот, а богомилството е учение на разумния духовен живот. Комунистите са най-външният кръг. Като се качат по-горе, те ще се приближат до богомилството. Комунистите не защитават богатите, но бедните. А в Писанието се казва, че Бог е Бог не на богатите, но на бедните и слабите.

Богомилите (в широк смисъл на думата) са били в Египет, Асирия, Вавилон, Персия, Гърция и прочие. Те са били там в разни свои прераждания. Във времето на Христа са минали в Палестина и оттам пак в Гърция, от Гърция в Рим, Англия, Германия и прочие.

Богомилите (в широк смисъл на думата) се разделят на три клона. И трите клона са живели дълго време в Египет. И трите клона са били в Индия, само че са излезли оттам в разни времена.

Първият клон можем да наречем египетски. Той отива от Египет в Персия, Гърция и прочие. Вторият клон можем да наречем палестински. Той от Египет отива в Палестина и в християнската епоха отива в Рим, Англия, Германия и прочие. Третият клон можем да наречем богомилски в тесен смисъл на думата, или български клон. Той от Египет отива в Индия, оттам в Арабия, Сирия, Мала Азия и България. Учениците на Всемирното Бяло Братство в днешната епоха представляват сбор от трите клона. Сега в България работят и трите клона.

Тези три клона - египетски, палестински и богомилски, в тесния смисъл на думата - идат от едно по-високо място. Тези, които ръководят трите клона, са Посветени. Най-рано е излязъл първият, египетският клон, после палестинският, и най-после - българският, или богомилският клон.

Тези три клона могат да се нарекат „клонове на Всемирното Бяло Братство“. В Гърция те се наричат орфеисти, в Египет - есеисти, в Персия - херметисти, в Персия - маздеисти. Маз-

деистите са разклонение на първия, египетския клон. Първият клон е построил в Египет пирамидите. В Индия трите клона са оставили повечето философска наука, а в Египет - по-вече материал.

Съвременната култура почти прилича на египетската. И в двете култури има подобни прояви: вдигане на тежести, строеж на пирамиди, на Айфелова кула, на параходи, пробиване на тунели и прочие.

Първият клон имал за цел да подготви условията за християнството, да подготви съзнанието на човечеството за християнството. Вторият клон имал за цел да внесе християнството в света, да го разпространи.

Третият клон имал за цел да реализира Божественото учение, християнството.

Богомилите не са успели в България поради гонението от реакционните кръгове, но са дали мощен тласък на европейската култура. Розенкройцерите са разклонение на третия, богомилският клон. И те имат за цел подготвянето на Новата култура.

Първото име на богомилите е било съвсем друго. В България са им дали името „богомили“. Ще ви кажа по-нататък тяхното име. Може да се напише книга, в която да се прокара идеята как българите, като изгониха

богомилите, пострадаха и попаднаха под турско робство - да се напише съчинение „Недобротото отнасяне на българите към богомилите и последствията от това“.

Най-виден богомил е бил Боян Магът. Поп Богомил е бил проповедник, разпространител. Чешкото братство в Чехия, квакерите в Англия, илюминатите и прочие, са произлезли все от богомилите. После Реформацията се разрази в богомилски дух. Богомилите не са били мирен елемент. От България са отишли във Франция, Англия и много други страни. След откриването на Америка те са отишли и там. Богомилите са били много смели.

Величието на богомилството е в неговата общочовешка идея. Раждането на това първо духовно славянско движение показва, че в славянството съществуват предразположения към възвишен идеен живот и дълбоки мистични заложби. Ще пожелаем те да се разцъфтят във всичката си красота и да дадат изобилен плод!

**Материала подготви
Роза Тодорина**

Презвитер Теофил - прокаженият тайноведец

Бит с камъни, преследван като псе от хората на патриарх Дамиан, презвитер Теофил е принуден да напусне България рано - много преди времето, в което тъмните пламъци на мътното средновековие изпепеляват богомилските клади.

Различни въглени бе приготвила съдбата за смутния богомил, вече роб в гинекея - женските покои на императорския дворец.

Поруган и прокуден, Теофил е принуден да смени тайнописа на съдбините и мъдростта на Боян Мага с блудните и разпътни тайни на царица Теофана. Дълги години вее ветрило от пера на паун и камилска птица, дълги нощи очите му гледат разгула на блудната цареубийца, затрила неколцина императори и безчет велможи. В лепкавия здрач, пълен с грях и ласки, обгрънала знатници и снажни роби, Теофана копнее за един - Бенеамин. Но недостижим остава за нея князът от Преслав.

Ням свидетел, медно изваяние с ветрило в ръце, презвитерът узнава всичко, което душата на двореца срамно крие в сърцето на Византия.

Той вижда - и голите тела, и голите души - на всички минали през покоите на царицата. Той

чува - и отровните сплетни, и черните заговори - и дума не обелва. И само в деня, когато император Никифор Фока посича Никита Странник - най-добрият си вожд и богомилски епископ, медният роб хвърля ветрилото и с метежен глас изрича - „Ти си злодей!“

- Убийте го! - извиква Никифор, миг преди стражата да повлече Теофил навън.

Но той бе видял всичко, и царицата не пожела да го изпусне. Спасен от Теофана, изгнаникът-богомил е хвърлен в тъмницата, в място наречено Предградие на Изгубените. И цял месец знатната блудница носи злато на тъмничарите - да го гледат добре и да го освободят скоро.

Спасен от позорните български клади и от плъховете в имперските подземия, Теофил бе хвърлен в друг огън от съдбата. Отреди му да се влачи в прахта, да седи прокажен пред портите на Византия, а засъхналата му кръв да обгръща разядената му снага като ръждиво наметало. Да седи, без да свежда стъклен поглед, а само сухите му устни да шепнат неразбрани слова за Синовете на Разрушението и Страшния Съд на безименните.

Радислав Кондаков

Богомилска приказка

В далечни и незнайни времена, които никой не знае и не помни, Бог и дяволът работели заедно. И заедно те направили земята, а тя била малка, китна и хубава, и вечна пролет царяла. Решил тогава дяволът да я запази само за себе си и той да бъде единствен господар на това райско кътче. Не можел сила с Бога да мери, затова решил да го победи с измама и подлост. И когато един ден, Господ легнал да си почине, дяволът го изчакал да заспи дълбоко, защото бил намислил да Го вдигне и занесе до водата - където да го хвърли!

Вдигнал дяволът Бога на ръце, като много внимавал да не го събуди, и тръгнал на запад - към водата. Но колкото повече го носел, толкова повече земята ставала по-голяма и не свършвала под краката му. Той така и не стигнал до водата, защото сушата стигала все по-надалеч и все по-надалеч. Дяволът спрял в недоумение, поколебал се за кратко и тръгнал на изток - отново към водата. Но и тук - същата работа: земята се увеличавала, а вода не се виждала никъде. Отправил се тога-

ва дяволът на юг, но положението не било по-различно. Объркан и запъхтан, дяволът закръчил на север, а лукавите му, тъмни очи, търсели водата.

Но - не видели вода! Събудил се тогава Бог, а дяволът му рекъл: - Боже, толкова прекрасна земя създадохме! И аз те носих до четирите ѝ краища,

за да я направя по-голяма и да ѝ се радваме повече. Нали добре сторих?

Господ го погледнал и му казал:

- Дяволе, ти си баща на лъжата, но мен - не можеш да излъжеш! Не да направиш

земята по-голяма, а нейн господар искаше да станеш и от мен да се отървеш! Но, аз ще продължа с теб да работя, защото още си ми нужен. От теб ще идва лошото на земята, за да разберат хората, кое е добро! Мъчногии ще създаваш - за да ги изпитвам! Ти ще учиш людето ми как да орат и копаят земята, а аз - как да сеят и жънат! Ти ще даваш земните условия, а аз ще ги уча как да ги използват!

Такава е Волята ми, така и ще бъде!

Радислав Кондаков

„Те са наша гордост!“

от стр. 1

И целият оркестър сякаш беше обгърнат от един общ ореол, център на който беше „вълшебната пръчица“ в ръцете на маестро Камджалов!

Няколко секунди след финала на симфонията публиката дойде на себе си, избухна в бурни аплодисменти и толкова дълго не си тръгваше от залата, че накрая маестро се скри, а първата цигулка даде знак и просто изведе оркестъра от сцената.

Никой не бързаше да си тръгва след концерта и във фойето се извиха опашки от почитатели пред двамата „герои“, а други на групички споделяха възторга си от преживяното.

Ето част от коментари-

те, които чух: „Той просто изживява музиката на сцената и предава своята емоция на музикантите, а те от своя страна на публиката.“ „Имах чувството че не дирижираше, а левитираше над подиума.“

А същият приятел, който го слуша за първи път, ми каза по повод на това, че дирижира без партитура: „Той е като някаква свръхчувствителна антена, която улавя музиката и я сваля някъде отгоре, а преминавайки през него, тя се индивидуализира, все едно че полага своя ex libris върху творбата на композитора.“

Но най-ценно, според мен, беше „експертното“ мнение на младия и изключително талантлив пианист Георги Черкин

(внук на композитора), който дойде да поздравя Йордан и се изрази буквално така: „От днес започва нова ера в историята на българската музика!“

Йордан в отговор ми предложи да направят съвместен концерт и да „запознаят“ българската публика със Скрябин, а директорът на Филхармонията не скриваше радостта си и кимаше одобрително!

И защо след всичко това да не можем с право да кажем: „Те са наша гордост!“, изпълвайки клишетото с истинското му съдържание?!

Колко музиканти са в състояние да спрат дъха на толкова хора, събрани в една зала и да устано-

вят контакт с душата на всеки един по отделно?!

Завладявайки душите на своите слушатели, те от една страна черпят от тях енергията и вдъхновението, необходими им за алхимичния процес на творческия акт, а от друга им връщат стократно тази енергия и вдъхновение, филтрирани през най-фината материя на Божественото - музиката.

Само музиката е в състояние да направи това чудо, защото нейните посредници - гениалните композитори, големите певци и музиканти - не са просто вълшебници, те са преди всичко проводници на Божественото, те са посланици на Ангелския свят!

Пепа Гиргинова

Петър Дънов - гимназист в Свищов

Петър Дънов пристига в Свищов на средношколска възраст, след пътуването си от Варна през Русе, в началото на 1885 година. Като продължение на обучението му от три и половина учебни години във Варненската държавна реална гимназия, той се записва за втория срок в трети курс на тогавашното Американско богословско училище на улица „Пощенска“ в Свищов. Забележителни са лекотата, с която той усвоява учебния материал, постиженията му в различните дисциплини, знанията и уменията му, придобити в училището. За този период от живота му разказват неговите съученици. Един от тях, Гаврил Душков, си спомня:

„Той беше образец във всяко отношение, обладаващ една изключителна култура, която поразява. Имахме различни дружества: туристическо, въздържателно, географско-археологическо, по история, по медицина. На тия събрания се развиваха оживени разисквания. Между тия, които изнасяха реферати, беше Петър Дънов. Той - убеден трезвеник и разпаден пропагандатор, проповядваше, агитираше, убеждаваше с примери и доводи.

Всестранно даровит, прекарал себеседник, състрадателен, човечен. Обичаше музиката. Владееше няколко инструмента и особено много цигулката. Като бъдещи педагози, това беше задължително за всички; Петър Дънов обаче владееше цигулката до виртуозност и участваше в почти всички наши забави и вечеринки със самостоятелно изпълнение.

Учителите го наричаха „енциклопедия“ и го слушаха с отворени уста, възхищаваха се от неговите знания, сочеха го за пример. Личеше си още от пръв поглед, че насреща ни имаше един действително надраснал години си млад човек, пълен със знания, омъд-

рял преди време, високо интелгентен и начетен.“

От дипломата, издадена на 24 юни 1887 година, се виждат предметите, които са се изучавали в училище тогава:

Закон Божий, Старобългарски език, Български език, Английски език, Френски език, Психология и Логика, История и География, Математика, Естествознание, Физика, Химия, Политическа икономия, Рисуване, Тълкуване на Св. Писание, Доказателство на Християнството, Църковна История, Догматично Богословие, Хомилетика, Пасторско Богословие и История на Цивилизацията.

Друг негов съученик, пастор Цветан Цветанов казва:

„Той беше много добър и способен ученик, но най-силен и ненадминат беше в проповедта. Словото му беше вдъхновено, хвърковато. Учителите се възхищаваха се от неговите знания и го сочеха за пример“.

Впечатления споделя и неговият хазаин пастор Петър Тихчев:

„Петър беше силен по успех, честен, много скромнен и смирен. По цели часове четеше и след това свиреше на цигулка. Беше изчел всички книги в училищната библиотека и свищовското читалище. Интересуваше го художествена литература, философия, медицина, право, археология, история, география, метеорология, математика.

Говореше за Кант и за Галилей, за Сократ и Платон, за Креспоткин и Плеханов, за Маркс и Енгелс. Познаваше Белински и Добролюбов, Бакунин и Херцен.

Той владееше руски, английски, френски и немски като своя матерен език. Изучаваше санскритски език и различните философски течения. Не пропускаше в празничен ден различните религиозни беседи.

И си спомням как той задаваше въпроси,

спореше. Но особено впечатление правеха неговите спорове с английските мисионери, и то на чист английски език.

Но споровете му не бяха караница, а обмислени, логични, дълбоко философски; според всички правила на риториката, която се изучаваше като предмет в училището.“

Веднага след завършване на училището, Петър Дънов работи като правоспособен пастор и учител в село Хотанца. За неговите методи на работа научаваме от спомените на Ангел Желязков:

„Един ден в селото пристига млад, спретнато облечен човек с граждански дрехи и куфарче, под едната ръка той притиска нещо в странна цилиндрична кожена кутия - неговата цигулка; той идва да даде първи знания на внушителна група от деца, примесена с такива, които са оставили зад гърба си детството. За работата с такава пълна най-добре могат да се произнесат ония, които са обучавали сборни класове. Без вълнение, но с дълбока увереност, пред децата застава очакваният преподавател и с необичайна вещица им помага да направят първите си стъпки по пътеката на знанието. За него не е трудно да ги научи на четмо и писмо, известна е методиката за тяхното усвояване, но на всички е правела впечатление неговата способност да предаде сложното знание за природните сили и закони на достъпен детски език; да го опрости и да го направи разбираемо. Това той най-често правел, когото повеждал децата навън в полето и към близката дъбова гора. Така часовете извън класната стая са били часове не само за отдых и освежаване, но и за запознаване с чудните творения на Великата майка - Природата.

И ето, че часовете с новия преподавател почнали да стават приятни и очаквани.

Много често той влизал в клас със своята цигулка. Тогава децата притаявали дъх. Те за пръв път виждали музикален инструмент, различен от гайдата или пискливия кларинет, който всяка неделя слушали на хорото. За пръв път чули на този инструмент песнички, които бързо заучили. За пръв път зазвучали напеви, които приличали на песни, слушани по седанките, но те били някак си по-мелодични и внасяли хармония в детските сърца. Слушайки тази странна, милваща музика, децата напускали класната стая без обичайния глъч и шум - напускали класа преобразени. Това направило впечатление на родителите, които по-сетне имали възможност в своя дом да чуят пеещата цигулка.

Новият учител давал не само знания, но и възпитавал децата. Познати на всеки педагог са буйствата на децата, там често чувствата вземат надмощие, и невинни наглед постъпки, стават причина за горчиви обиди, дори и лют побой; настъпват нежелателни моменти на плач между битите, оплакване срещу побойниците; и тогава децата търсят да излят някому мъката си, което най-често правят, като изтичат до своя преподавател, искайки неговата намеса. Той нежно изтривал сълзите на разплаквания, макар и виновник за боя, след това заедно отивали там, където е станало събитието, за да се убеди виновният в своята погрешка и да се изобличи онзи, който умишлено клевети другарчето си. Няколко такива случаи са били достатъчни, за да се убеди класът, че не могат повече да мамят своя учител. Тогава той бащински поискал никога да не го занимават с лъжа и клевета. Така възпитателният процес прераснал в самовъзпитателен, който става опорна точка на изграждащия се характер“.

Митко Ненков

Братската група в Свищов

(ПО СПОМЕНИ НА Д-Р БЛАГОВЕСТ ТОШЕВ ЗА НЕГОВИЯ БАЩА, СТЕФАН ТОШЕВ)

Стефан Тошев идва през 1919-1920 година като мирови съдия в Свищов, преди това е бил на работа като юрист в Русе. Когато взема решение да напусне работата си в Русе, той пита Учителя в кой град няма братски кръжок, за да поиска от Министерството на право-

визаваха се като първите християни. Работеха в обща братска градина.“

От 1920 г. Учителят нееднократно е гостува в Свищов и изнася беседи - веднъж в читалищния салон, а в после по домовете на приятелите. Домът на зъболекарите д-р Димитър и д-р Иустина

съдието да го назначат там и да създаде такъв. Учителя му дава следното напътствие: „Иди си, Горе знаят къде да те назначат“. Така той бива назначен през 1919 г. за мирови съдия в Свищов и началник на съдебно-контролния отдел на комитета за стопански грижи и обществена предвидливост.

Първото семейство, с което той се запознава в Свищов, е това на телеграфопощенските служители Анчо и Нешка Аневи. С тях той поддържа близки връзки. В последствие Анчо Анев бива назначен в Плевен, където основава организирана група от последователи на Учителя.

За това време Борис Николов си спомня следното: „Братството в Свищов през първите години вървеше много добре. Братя и сестри възхитени от братския живот направиха комуна, хранеха се заедно, четяха беседи, излизаха на изгрев, под-

Халачеви е мястото за молитвените събрания. В съседство с къщата си д-р Халачев, като делови и инициативен човек, построява специален салон.

Сред поканените за годишния събор на братството през 1922 г. във Велико Търново са 27 свищовски последователи на Учителя, а брат Боян Боев редовно изпраща книги с беседи до 22-ма души в Свищов.

Сред следовниците на Учителя, живели и работили в Свищов, са Петър Тихчев, Боян Боев, Петър Димков, Никола Гръблев, Възкресен Атанасов, Тодор Симеонов. Някои братя са посещавали Свищов по различни поводи - Петко Епитропов, Георги Сотиров, д-р Михаил Стоицев, Гради Минчев, Борис Николов, Мариус Грюнберг, Петър Пампоров, Крюгер Николов, Невена Неделчева, Боян Златарев, Виктор Йорданов, Жечо Панайотов, Пеньо Ганев, Дора Карастоянова и др.

Честита 2012 година!

Добри хора,
да си спомним за богатата и възможностите, с които ни дари
изминалата година. И ако някой не харесва света и иска да
помогне на човечеството, нека промени себе си. като изправи
живота си.

Какво ни трябва още? Ч И С Т О Т А!

Тя съдържа всичко: доброта, саможертва, нежност, смирение, мъдрост, святост и Любов. Това са чертите на нашия Баща и Учител. А ние сме тръгнали по пътя към Него. Колко дълго ще вървим зависи от нас. Очите ни са отворени от Словото Му. Съзцата ни са докоснати от Любовта Му. Душите ни са възродени от примера Му.

Свърши дългата нощ!

Пред нас е Светлината!

Тя дава Нов живот,

Всичко старо ще изгори в нея!

Дошло е времето на Новия човек, човекът, който мисли, чувства и действа по Бога! Човекът преодолял егото, преходното, материалното, осъзнал красотата на един друг свят на Светлина, Мир и Радост!

Търсещи хора, пред вас е всичко, за което копнее душата ви!

Благословени сте!

Амин!

Светла Николова

Аве Мария!

Бързат снежинките,
с богатата вест към земята притихнала,
малко смутена в дрехата бляскава,
Принца очаква в дванайстия час.
Ухаят елхите с надежди окичени,
малките пръстчета сочат върха -
„защо Витлеемска, коя е Мария,
бебето ли е нашия Бог...“
Аве Мария, усмивка на ангел,
майчина ласка нежна и топла,
обич стаена в сълза неизплакана,
в твоята нощ светът е добър.
Виждаш ли колко свещички
запалихме - светна нощта,
сигурно повече от звездите,
сви се уплашен студа.
Благословена, благослови ни,
свещицата малка да стигне
за дългия път, да сгрее душите
премръзнали от безлюбие
с онази любов, за която само сме
слушали в красивите приказки,
за принцеси и принцове
в златни одежди и с още по-златни сърца,
дето само с една сълза истинска
побеждават смъртта.
Тази любов да познаем
и да отроним такава сълза.

Светла Николова

Числото 2

„Който е разбрал смисъла
на числата от 1 до 10 е разбрал
смисъла на живота.“

Учителя

Каква магия е това Учение.

Сама усещаш,

и намерих потвърждение,

че ти си двойка по рождение.

А тя е нещо недовършено,

тепърва се събужда.

Че там, където влезе двойка,

поражда само безпорядък,

досадни спорове, противоречия...

Желязо нажежено, не го пипай

и логика при него не търси.

Най-трудното число.

За него даже Бог

не се е произнесъл.

А аз се осмелих...

Едва по-късно се научих,

че двойката е любовта и майката,

че тя твори навсякъде

и ни дарява обич.

И всичко ни прощава,

всичко.

Дария Минкова

В святата нощ с големия кош,

не ме отминавай, аз чакам!
Бях малко дете с големи мечти,
сега съм точно обратното.

В щедрата нощ, в пълния кош,
все губи се моят подарък.
Писмото написах, хляба омесих,
с очи разтопих прозорцеца.

В тихата нощ, звънчета дочух,
захванах и аз песента си.
Дълго ли пях, че тъй побелях,
от студ или обич - не зная.

В светлата нощ свещта ми трепти,
дано не угасне докрая.
Дори да заспя, в съня ми ела,
с подаръка дете се губи.

Светла Николова

За красотата на враговете

Разбрах,
че съм простила истински,
когато осъзнах,
че няма нужда да прощавам,
а само да благодаря.
Без тях едва ли щях
така добре да се познавам.

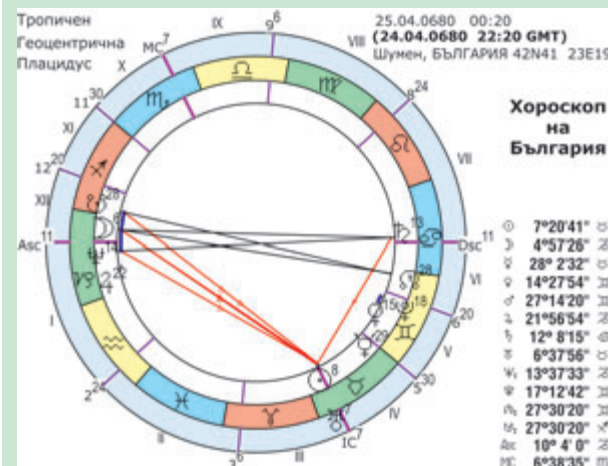
Най-светлите прозрения,
най-смелите си постижения
на тях дължа.
И радостта,
че мога да прощавам.

Дария Минкова

Звездната карта за момента на зимното слънцестоене

При астрологична прогноза за даден период, не трябва да се пренебрегват астрономичните феномени, които скоро са отминали, тъй като в мунданната астрология, често ефектите се проявяват по-късно.

За повече конкретност по отношение на събитията ще използвам картата на България за 680 г., предложена от Михаил Левин (ректор на Московската Академия по Астрология).

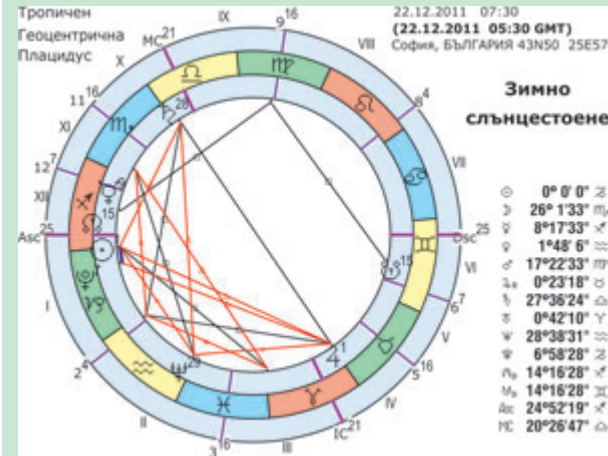

В началото на м. октомври транзитният Плутон премина през рождената Луна.

Плутон е символ на промени, реформи, за да установи новото, трябва да разруши старото. Има силно въздействие върху колективното съзнание.

Луната е символ на народа, тълпата, на нестабилност, подчиненост или бунт на народните маси. Социалният статус на хората, движението на цените на международните пазари, земеделието и др., също са под нейно влияние.

Резултата от съвпада на Плутон с Луна го виждаме сега, след няколко месеца: поскъпване на горивата, а от там и на стоките от първа необходимост, увеличаване на пенсионната възраст, стачката на зърнопроизводителите, на работещите в железниците и тази на синдикатите.

В картата на зимното слънцестоене от 22.12.2011 г., която определя събитията през следващия тримесечен период, се забелязват следните по-важни аспекти. Слънцето е в точна квадратура с Уран, точен тригон с Юпитер и секстил със Сатурн и Нептун. Асцендентът е в знака Стрелец.

Слънцето е символ на страната, правителството, възхода на държавата. Асцендентът също е символ на страната. Слънцето е в първи дом и е в точен тригон с неговия управител, Юпитер. Това предполага един благоприятен период за страната ни.

Секстилът със Сатурн обещава повече стабилност, а този с Нептун, по-голяма духовност и хуманизъм.

Все пак не са изключени масови явления, проблеми в правителството и на премиера в резултат на квадратурата Слънце с Уран.

От значение за прогнозата е и лунното затъмнение на 10 XII 2011 г. Обикновено затъмненията са с негативни последствия за страните, където то е видимо или там където попада върху чувствителни точки в дадена карта. Луната е в знака Близнаци и могат да се очакват проблеми с комуникациите или трудни взаимоотношения между някои държави. В картата на България затъмнението попада върху рождения Плутон, който е в V дом. Области, които могат да бъдат засегнати негативно са култура, изкуство, образование и др. Затъмнението е в променлив знак и неговият ефект се очаква да бъде непостоянен, различен.

През февруари предстои влизането на Нептун в собствения му знак Риби. Проявлението му няма да е еднозначно. От една страна това ще отвори съзнанието на хората към духовното, мистичното, хуманизма и интеграцията. Съвпадът с Хирон ще засили влиянието на нетрадиционната медицина (акупунктура, хомеопатия, природолечение и др.), ще подтикне много хора към търсене на своя духовен учител, а може и да ни открие тайни от необятния космос. Считам, че негативната страна на Нептун няма да се прояви през разглеждания период, тъй като няма напрегнати аспекти с някоя от тежките планети.

В края на Февруари и началото на Март Транзитният Юпитер ще премине последователно през рождените Уран и Слънце. Въпреки транзита на големия благодетел, не очаквам финансова стабилизация. Очаквам засилено духовно търсене и значими открития в областта на науката.

В края на разглеждания период се появява един голям тригон между транзитните Марс (в Дева), Юпитер (в Телец) и Плутон (в Козирог) в земните знаци. Планетите Марс и Плутон са силови и носят мощен енергиен заряд. Юпитер се проявява, като разширение, експанзия. Дано не се подведат някои страни по благоприятните аспекти и да не предприемат военна интервенция някъде по света.

В заключение може да се каже, че се очаква сравнителна стабилност и спокойствие (на фона на напрегнатата международна обстановка), осъзната духовност и засилен стремеж към търсене на Бога.

Веселин Дочев

Всички публикации във вестника подлежат на редактиране.
Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649
За контакти: 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg цена: 0,70 лв.